

(**ΜΕΤΑ** την παρουσίαση κάποιου είδους αφόρμησης αναφορικά με τη διαφορετικότητα ? αναπηρία, μπορεί να διαβαστεί στην τάξη από τον εκπαιδευτικό το παρακάτω κείμενο):

Κάθε άνθρωπος, **ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ**, έχει νιώσει...
Πολύ τυχερός για κάτι καλό που του συμβαίνει
Πολύ άτυχος για κάτι άσχημο που του συμβαίνει...

Έχει νιώσει επίσης την ανακούφιση της επιτυχίας και της ικανότητας, τουλάχιστον μια φορά με πολύ χαρά, το φόβο της απώλειας και της ανεπάρκειας, τουλάχιστον μια φορά με πολύ πόνο.

Στο σχολείο είμαστε όλοι μαζί. Έχουμε τους ίδιους εκπαιδευτικούς, τα ίδια μαθήματα, την ίδια τάξη, την ίδια αυλή.

Δεν έχουμε όμως τους ίδιους φόβους ούτε τις ίδιες δυνάμεις....

Κάποιος/α με κινητικά προβλήματα φοβάται να ξεκινήσει γιατί δεν ξέρει αν θα φτάσει ποτέ παρά την προσπάθεια.

Κάποιος/α με ειδικές μαθησιακές δυσκολίες φοβάται ότι θα ξεχάσει αυτά που διάβαζε όλο το απόγευμα.

Κάποιος/α με προβλήματα στο σπίτι φοβάται ότι κανείς δεν το αγαπά.

Κάποιος/α που έχασε ένα αγαπημένο του πρόσωπο φοβάται να ξανααγαπήσει.

Κάποιος/α με προβλήματα στην όραση φοβάται ότι δεν θα του πουν τίποτα όταν χρειαστεί.

Κάποιος/α με αυτισμό φοβάται ότι όλα θα αλλάξουν ξαφνικά.

Κάποιος/α με προβλήματα στην ακοή φοβάται ότι όλοι θα μιλούν για κάτι που κανείς δεν του έχει δείξει.

Κάποιος/α που όλοι λένε πόσο καλό και τέλειο είναι φοβάται μήπως τυχόν αποτύχει.

Κάποιος/α με πολύ αυστηρούς γονείς φοβάται ότι δεν το αγαπούν και δεν το νοιάζονται όσο και ένα παιδί με πολύ ελαστικούς γονείς.

Κάποιος/α που δεν καταλαβαίνει το μάθημα φοβάται ότι θα το καταλάβουν οι άλλοι και θα ταπεινωθεί.

Έχω σκεφτεί να ζητήσω βοήθεια;

Μου έχει περάσει από το μυαλό μου ότι μπορεί να με βοηθήσουν οι συμμαθητές μου γιατί όλοι ξέρουμε τι πάει να πει να παλεύει κανείς μόνος του τις δυσκολίες;
